

Di. Hanc levari animo meo in seculum cor-
pulum, dum Christianis quædam Ecclesiæ hæc
omnia spectacula, in quibus Tragicæ, vel Co-
mice exhibentur Historiæ, nunquam illicita à
Sanctis Patribus prohibita fuisse affirmasti. Ipse
quippe multorum sententiam opinionem, hinc
spectaculis perferre intencum, nec quicquam
hactenus vidi, vel audivi, qui indicium Comæ-
diarum alium cepit habere. Immo, hoc nemo non
facit, si vivitur à Magnatibus, his vestigiis ma-
jores meritis ingratum, hoc Magistratus, & Prin-
cipes approbant.

M. Comedias illicitas esse, & Christianæ
innocentie periculosas probat cunctis, & per-
petua Sanctorum Patrum, & Conciliorum do-
ctrina, quorum hæc testimonia, & decreta re-
ferre prolixius esset opere: & à meo iudicio
aliena. Sed hæc autem purus S. Pa-
trum, & Conciliorum doctrinam invidiam, le-
ge, si placet, Acta Synodi Mediolanensis nemine
S. Caroli Borromæi, ubi sanctus ille Pontifex de
Officio Concinatoris hæc habet: *Spectacula*,
ludos, *luctusque* res ad genus, quæ ab Ecclési-
am moribus originem ducunt, discipline Chris-
tiane adversantur, perpetuo deestantur, exse-
crantur, demonstrantur incommode, publicasque
arumque inile in Populum Christianum animantur,
iniquam sententiam velle Populum conformare ar-
gumentis, quæ gravissimi viri Tertullianus, Cy-
prius Martyr, Chrysostomus, & Salvianus asse-
runt, in corpore argumentis genere nullum aliud
omittere, quocumque corruptela ratiocinatio reciperetur.
Videri, quo pacto S. Carolus majorem sinum
vestigia invidens, Spectaculorum originem ab

Ecclésiæ moribus accersat, ac subinde à Chri-
stianis, qui ab Ecclésiæ moribus propriis ab-
horere debent, non adici, sedam frequentari
operantur, conceptus verbus asserat? S. Caroli
hæc in re rebus æmulum est Illustrissimus, præ-
ta ac Doctissimus D. Bassus Melchiorinus Epi-
scopus, qui Spectacula Christianis prohibita esse,
enimvero, quod edidit, Opusculo invictè demon-
stravit. Quapropter, Christiane Discipule,
facis est per actum, & actum vium, quæ du-
cit ad Cælum, sicut incedere, quam crucem, &
hanc viam insequendo æternæ salutis irrepa-
rabilem justitiam facere. Pessimus jam olim
tam vivendi, tam sciendi auctor vulgaris est,
neque unquam tam bene actum est cum rebus
humanis, ut non pessima placuerint plurimis.
Cave igitur, ne sic cogites: hoc faciunt omnes,
quid in ego faciam? Absurdum siquidem est,
Christum ad hominum vitam insequere velle,
cum parvis hominum mores ad Christum exigi
debeat. Nec adeo rectum aliquid putat, qui
Primitus, quia antea per hominem ad facti-
tat, sed id rectum esse docuit, quod quadam ad
Regnum Christi, & hoc ipso tibi aliquid suspi-
cium esse incipit, quod placet plurimis. Utinam
itaque vix me nullumque Ducem sequere
Christum, qui, si rectè observat S. Cyprianus,
non dicit: Ego sum malitiosus, vel, Ego sum can-
suerat, sed dicit: Ego sum via, veritas, & vita.
Di. Præterea agitur meum de Spectacu-
lis, seu de Comædiis sententiam habentem de
puto, usque æquum valere posse, hanc
dilectam libertatem deinceps
frequentabo.

Finis Tomi primi.

HISTORIA ECCLESIASTICA, VARIIS COLLOQUIIS DIGESTA,

UBI

PRO THEOLOGICÆ CANDIDATIS
RES PRAECIPUÆ, NON SOLUM AD
Historiam, sed etiam ad Dogmata, Criticam, Chronologiam,
& Ecclesiæ Disciplinam pertinentes, per breves Interro-
gationes, & Responsiones perstringuntur, & in
præclaro ordine collocantur.

TOMUS SECUNDUS,

COMPLECTENS

DUO ECCLESIAE SÆCULA,
QUINTUM ET SEXTUM;

AUCTORE

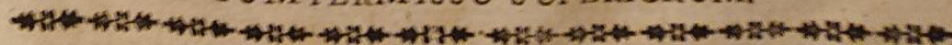
FR. IGNATIO HYACINTHO
AMAT DE GRAVESON,

Sacrae Facultatis Parisiensis Doctore, & Collegii Casanatenfis
Theologo, Ord. Fratrum Præd.

EDITIO IN GERMANIA SECUNDA.

CUM PERMISSU SUPERIORUM.

Augustæ Vindelicorum & Græcii,
Sumptibus Fratrum VEITH, Anno MDCCXXVII.